DE OORLOG IN HET DUISTER

ROMAN VAN LUDWIG WOLFF

(Vervolg)

„Ik dank u, kapelmeester, u kunt gaan," zeide Anna Hafström en wenkte hem met de hand. Heinersdorff pakte zijn muziek bijeen en sloot den vleugel. De geheele kamer draaide zich in 't rond. Hij maakte een linksche buiging en ging wankelend de deur uit.

In de voorkamer stond een bediende die hem aan zijn jas wilde helpen. Heinersdorff bedankte. Hij ging naar het vertrek dat Anna als garderobe had gediend. Het stalen kistje lag op het bed. De deur naar de werkkamer stond slechts op een kier. Heinersdorff kon door de reet de schrijftafel zien, waarop de cassette met documenten stond.

Plotseling hoorde hij voetstappen. Hij ging snel van de deur weg en legde zijn muziek bij elkaar. Kolonel Korsuchin kwam uit zijn werkkamer. Hij hield een couvert in de hand.

„Ik heb vergeten u voor uw vriendelijke medewerking te bedanken, kapelmeester."

Hij reikte hem het couvert.

„Ik dank u zeer, kolonel."

Hij stak het geld op omslachtige wijze in zijn portefeuille. De kolonel scheen uit beleefdheid te willen wachten totdat Heinersdorff de kamer had verlaten.

„Het spel is verloren," dacht deze.

Daar stak Anna Hafström haar hoofd door de deur en riep pruilend: — „Waar blijft u toch, kolonel?"

Korsuchin wendde zich dadelijk om en antwoordde verontschuldigend:

„Vergeef me alstublieft, ik kom al."

Anna trok hem mee de kamer uit.

Heinersdorff legde de muziek in de cassette en sloop naar de deur die tot de werkkamer toegang gaf. Alles was stil. Alleen zijn hart klopte luid en stormachtig. Hij opende de deur en ging op zijn teenen naar de schrijftafel. In de verte hoorde men Anna luid lachen.

Dan werd het weer stil.

Heinersdorff verwisselde de kistjes en ging met vasten tred naar de voorkamer.

De bediende hielp hem aan zijn jas. Hij gaf hem een roebel fooi.

Langzaam en bedachtzaam verliet Heinersdorff de villa, waar de kolonel woonde. Zonder haast of zorg schreed hij door het donkere Lazienki-park. Hij was zichzelf weer meester. De lucht scheen zacht en ijl te zijn, hoewel aan beide zijden van den weg nog vuile sneeuw lag. Het was immers reeds Maart.

In zijn vaderland bloeiden reeds de viooltjes.

Toen hij de Aleja Ujazdowska had bereikt, begon hij onwillekeurig sneller te gaan. Hij had lust hard te loopen, te schreeuwen, te juichen. Een groot gevoel van vreugde dreigde zijn borst te doen springen. Het was hem, als had hij een grooten slag gewonnen.

Hij riep een rijtuig aan en reed naar zijn hotel.

Zorgvuldig grendelde hij de kamerdeur en bekeek, van geluk stralend, de cassette die hij op de tafel had geplaatst. Hij stak een sigaret aan en keek verliefd naar 't kleine huis uit blank staal. Wat bevatte het? Welke geheimen verborg het?

Eindelijk werd hij zichzelf weer meester en haalde de sleutels die hij naar den wasafdruk had laten maken. Het waren zes sleutels van verschillende lengte. Hij beproefde den eersten. Dat lukte niet. Toen den tweeden en derden. Zij pasten niet. Een lichte rilling liep hem over den rug. De vierde sleutel paste ook niet. Toen de vijfde. Heinersdorff keek met starre ontzetting naar de cassette en naar den laatsten sleutel. Een zwarte wolk van gevaar dreef aan en verdonkerde de kamer. Ook de zesde sleutel deed de cassette niet opengaan.

Heinersdorff liet zijn handen zinken en keek verstoord naar de stalen cassette die den spot met hem scheen te drijven. Het was hem of hij door een reuzensterken hamer ter neer was geslagen. Met ongehoorde inspanning richtte hij zich weer op en beproefde opnieuw de sleutels. Den eenen na den anderen, met onuitputtelijk geduld. Het was vergeefs. De cassette bleef stom en gesloten.

De tijd verbrokkelde en verloor zich. Er moest een besluit worden genomen. Wanneer de sleutels niet werkten, moest geweld worden gebruikt. Maar wanneer de cassette werd beschadigd, was Anna Haf-

EEN HOLLANDSCH PERSFOTOGRAAF IN ALGIERS.

De „Noord-Brabant" loste nauwkeurig z'n vastgesteld aantal saluutschoten, toen hij de baai van Algiers instoomde. Het fort op de punt van de landtong bulderde terug; eerst schoot een vuurzuil uit de vesting en 'n paar seconden later volgde de zware slag. Voor ons schitterde in de helle zon de tegen een berg gebouwde, schoone Afrikaansche stad Algiers, met haar moskeeën, Kash-Bâh — Oostersche wijk — palmentuinen en drukke boulevards. Om ons heen in de baai, voeren tallooze roeibootjes door Oosterlingen in hun schilderachtige kleederdracht bestuurd. Het zijn de onvermijdelijke vruchten-verkoopers, die ons met druk gebarenspel de inlandsche vruchten, waaronder de in verschen toestand haast smakelooze vijg, pogen te verkoopen. Dan kwamen de Oostersche vlettermannen, die met heerlijke onbeschaamdheid aanboden ons à 5 francs per persoon naar wal te roeien, 'n afstand van hoogstens 50 meter! De stoombarkas bracht ons aan land, waar de gloeiende Afrikaansche zon ons loodrecht op het hoofd brandde en al dadelijk zetten we koers naar de Kash-Bâh, de Oostersche wijk van Algiers, waar géén Europeaan nog intrek heeft durven nemen. Zelfs is het gevaarlijk om 's avonds zonder geleide aan deze, zuiver inlandsche buurt, een bezoek af te steken! En toch heeft deze Kash-Bâh voor den Europeaan een schier magnetische aantrekkingskracht; men waant zich in het hartje van de binnenlanden. 't Is, zooals we reeds zeiden, een zuiver Oostersche wijk met schitterende smalle slopjes en steegjes, waardoor men gesluierde Oostersche vrouwen (zie de foto hierboven), in haar wijde harembroeken, ziet ronddwalen; dan weder ontmoet men er den flegmatieken Bedouïn met zijn helkleurige sjaals, soms ook geheel in het wit, welk costuum hen evenwel altijd zakkerig, in dikke plooien om het lijf hangt. Onze wandeling voert ons door straatjes vol winkels met vruchten, potten en aardewerk. 'n Oostersch slager stalt met zichtbaar welgevallen een aantal bloederige schapekoppen en smerige koeiemagen en -darmen voor z'n deur op straat uit; een eind verder zit een clubje voor 'n café z'n miniatuur-kopje Turksche koffie te slurpen, 'n lekkernij die er wel op berekend zal zijn om Oostersche tongen te streelen; ons kan dit troebele brouwsel dat van het voor 3/4 met dik gevulde kopje moest worden afgeslurpt, niet bijster bekoren. We kiekten het nobele gezelschap en maakten ons toen ijlings uit de voeten om den woest scheldenden Oosterlingen te ontkomen, die razend waren dat we ze hadden gefotografeerd, zonder eerst met hen over den prijs geaccordeerd te hebben! Op het gebied van overvragen, „afzetten" noemt men dit bij ons, zijn ze, gelooven we, zonder precedent! We willen hier nog even een grappig voorval vertellen, dat ons 's avonds overkwam. We zochten n.l. in het donker, tusschen het warnet van masten en schepen naar den „Noord-Brabant". Een rondslenterenden neger vroegen wij tenslotte of-ie het Nederlandsche oorlogsschip niet wist te liggen, dat 's morgens was aangekomen. Of hij ons er brengen wilde? want hij wist het. Twee passen deed de gannef en toen wees-ie ons het schip, waar wij toevallig vlak bij hadden gestaan. Met glinsterende oogen van verlangen, stak hij z'n hand uit; we taxeerden z'n gijntje op 25 centimes, maar o wee, wat trok de vent 'n verbluft gezicht! „Deux francs", lispte-ie nederig, doch hoe hij ook een kwartier lang lag te wringen en te persen, hij kreeg geen centime meer los. En eerst als we voet in de barkas zetten, gaf hij het op; hij vertrok zijn zwarte tronie tot een allervriendelijkste grijns en drukte ons langdurig tot afscheid de hand. 't Overvragen van vreemdelingen is den lieden daar tot een tweede natuur geworden.

Een interessante foto van de Notre-Dame d'Afrique, welke men in de Middellandsche Zee reeds van verre, boven op een berg, aan de Westzijde van Algiers tegen de blauwe lucht kan zien afsteken.